

og der er overhovedet intet Medlem her i Salen, som ikke ved meget godt, at der findes en Forhandling Sted om disse Bevillinger, en Forhandling, i hvilken man fra de forskellige Partiers Side opstiller de Mænd, som man ønsker skulle komme i Betragtning ved denne Uddeling, og da er det naturligt, at Regeringen og Regeringspartiet ere de stærkeste, saaledes at det vil være nødvendigt for andre, som ville sætte nogen ind paa denne Konto, at de maa tage meget Hensyn til de Ønsker, som fremkomme fra Regeringspartiets Side. Saaledes gaar det til, at man vel efterhaanden kan faa gode Forsattere og Kunstnere opførte paa denne Konto, men man er samtidig nødt til at gøre andre endog vidtgaende Indrømmelser overfor det Parti, som staar ved Røret her hjemme, og som ogsaa naturligtvis vil have sine Folk anbragte. Hvor værdige de nu ere eller ikke, skal jeg ikke komme ind paa. Det synes mig urimeligt, at det ærede Medlem ved denne Lejlighed vil angribe Finansudvalget for noget, han saa godt som nogen har været med til. Han har vidst, hvorledes det gik til med denne Bevilling. Jeg siger ikke, det er den bedste Maade, det kan ske paa, men i et Land, hvor der føres en Forhandlingspolitik, som haade det ærede Medlem og jeg begge ere Venner af, er det rimeligt, at man ogsaa forhandler om den Slags Sager, og denne Forhandling er gaadet saadan i mange Aar paa samme Maade.

Da jeg har Ordet, vil jeg gerne rette endnu et Spørgsmaal til den ærede Minister med Hensyn til det kongelige Teater. Det er ingenlunde min Hensigt, at komme ind paa det kongelige Teaters kunstneriske og litterære Forhold; jeg har andet Steds Lejlighed til at høre mig derom, og jeg mener at bruge denne Lejlighed i passende Udstrækning. (Afskyldelse af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet). Den ærede Minister indrømmer dette, og det skalde glæde mig, om den ærede Minister vilde tage noget mere Hensyn til min Mening paa dette Punkt. Det tror jeg var heldigt, Men desuden er der ikke Anledning for mig til ved denne Lejlighed at komme ind paa det, efter som Folketinget i og for sig efter min Mening mener har at gøre dermed, nemlig Teatrets rent kunstneriske og litterære Forhold. Dem kunne vi kun ad Omveje komme til at røre ved, og det er, tror jeg, al mulig Anledning for os, da vi have saa ringe Indflydelse, til ikke i høj Grad at bestrænge os dermed. Vi have en Art Indflydelse paa det rent finansielle, og jeg siger kun en Art, efter som Forholdene have ud-

viklet sig her i Landet. Det er et Omraade, hvorpaa den foregaaende og nuværende Minister ere enige om at tilfødsætte Hensynet til Folketinget, og det er derfor kun en tarvelig Fornøjelse, vi have med Hensyn til den rent finansielle Del af det kongelige Teaters Administration. Det viser sig nemlig, at dette Ting kan stille sig, hvordan det vil, over for det kongelige Teater, saa bestyres det dog paa den samme Maade. Jeg har forstaaet den ærede Ordfører saaledes, at han paa Finansudvalgets Begne i Aar ligesom i Fjor gav et Mistillidsvotum til den Mand, der under Ministeriets Ansvar — og deri er jeg enig med den ærede Minister, at det er ham, der bærer Ansvaret — til den Mand, der i dette Øjeblik administrerer Scenen. Jeg forstod ogsaa det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds (L. Dinesen) saaledes, at han fandt det fornødent at deltage i dette Mistillidsvotum, hvad der i og for sig var uvovndigt, for saa vidt den ærede Ordfører i dette Tilfælde jo talte paa hele Finansudvalgets Begne. Dette er for stet, og den tidligere ærede Kultusminister sad dette overhørig, og den nuværende ærede Kultusminister sidder det paa samme Maade overhørig. Hvad man nu end kan sige om den ærede nuværende Teaterchef: en Mand, der besidder en saadan Evne til at manøvrere med Ministre, skal man ikke let finde. Hvor vidt han kan manøvrere med Teatret, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men saa meget er vist: at saa Teatret til at dække sig, synes han ikke at formaa, men at faa Ministre til at dække sig her i Tinget, forstaaar han fortrinlig at være Mand for. Det ærede Minister vil ikke paa nogen Maade tage Hensyn til, hvorledes Folketinget stiller sig. Jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa det, thi jeg anser det for ufornødent. Det er nemlig ikke klart for os, hvad det er for Midler, Teaterchefen bruger over for Ministeren, hvorved han faar ham til at gaa ind paa hans Ideer og Anskuelser om den Maade, hvorpaa Teatret i hvert givet Øjeblik skal administreres. Jeg ser, at den ærede Kultusminister nu har staaet fast, at Teatret nødvendigvis skal have Understøttelse, saaledes forstaaar jeg nemlig den ærede Minister. Han brugte den paradoksale Ytring, at hvis der tilbød sig en Mand, der mente, at han kunde tilvejebringe Balance paa Teatrets Budget, vilde han ikke have ham til Teaterchef, saa duede han ikke til det, sagde den ærede Minister, og det har ogsaa den ærede Ordfører gentaget. Jeg har altsaa forstaaet Ministeren